

lelse af mig om en Bestemmelse, jeg fandt Lovudkastet manglede, skal jeg, naar han navnlig talte om Fordelingen af Udredelsen af de communale Arbejder og Fordelingen af Godtgjørelsen for disse Arbejder i Almindelighed bemærke, at han ganske vist har Ret i, at en Bestemmelse herom ikke hører hjemme i en saadan Lov; men det var heller ikke min Mening. Jeg vilde blot antyde, at der i Loven manglede en Bestemmelse om, i hvilket Forhold de Bygninger, der høre under dem, der ifølge Forordningen af 1ste October 1802 skulle betale Bygningsafgift, skulde ifølge deres Værdi yde Bidrag til de personlige Arbejdspræstationer, og det er da min bestemte Mening, at en Bestemmelse herom ligefrem hører hjemme i en Lov som denne og ikke kan udelades, uden at man paa en ganske ubillig Maade vil favorisere disse Giere. De maae jo nu tage Deel i Sneekastningen og bære deres personlige Andeel af det Arbejde, der skal udføres ved Sneekastningen; men optog man nu ikke en saadan Bestemmelse i Loven, saa maa det føre til, at de vilde blive fritagne for denne Byrde, men det gif jo paa ingen Maade an. Med Hensyn til de Indvendinger, der bleve gjorte af en æret Rigsdagsmand for et af Ringkjøbing Amts Districter (C. N. Petersen), skal jeg bemærke, at det, hvad den ærede Rigsdagsmand meente var en Utydelighed i Loven, nemlig med Hensyn til Huusmændene, ingenlunde er en Utydelighed, men er med fuldkomment Overlæg saaledes kommet ind i Loven. Huusmændene maae jo nu yde personligt Arbejde til Communerne, enten tage Deel i Sneekastningsarbejdet eller yde 3 Dages Arbejde personlig og de maae yde Veiarbejde ifølge deres Hartkorn. Det er nu med Hensyn dertil, at jeg har bragt i Forslag, hvad de skulle yde.

Naar den ærede Rigsdagsmand har meent, at det ikke er correct udtrykt, naar der tales om, at Sogneforstanderskaberne vælge Deeltagelse i Sneekastningsarbejdet istedet for 3 Arbejdsdage, saa forekommer det mig, at dette er en ligesfrem Ordstrid og slet intet Andet, thi det er dog et Valg, der træffes af Sogneforstanderskaberne. Naar de forlange de tre Arbejdsdage, som de aarligt kunne forlange af Huusmændene, saa

er det, fordi de ønske det, men forlange de det ikke, saa er det, fordi de foretrække at beholde Sneekastningsarbejdet. Det er i begge Tilfælde efter Valg og altsaa, som sagt, en reen Ordstrid. Jeg lagde ogsaa Mærke til af de Bemærkninger, den ærede Rigsdagsmand fremsførte, at han ikke har forstaaet, hvad jeg vilde udtrykke ved § 6. Ifølge Forordningen af 27de Mai 1848 er Kommunen i extraordinaire Tilfælde berettiget til at bruge Huusmændene imod at betale dem 24 Sk. dagligt, naar det er i Vintermaanederne, for dette Arbejde i alle extraordinaire Tilfælde, hvor det er nødvendigt at bringe denne Bestemmelse i Anvendelse, altsaa hvor man ikke kunde holde de offentlige Veie i Communerne farbare; hvis der skulde findes noget extraordinært Tilfælde, hvor man skulde bruge denne Paragraph af Forordningen af 1848, saa er det her nævnte Tilfælde et saadant, og det er min bestemte Mening, at man her vilde være berettiget til at bruge dem, enten den af mig i det foreliggende Forslag foreslaaede § 6 bliver vedtaget eller ikke; men jeg har for Tydeligheds Skyld og for at vise, hvorledes man skal gaae frem, naar den ordinære Arbejdskraft, som skulde ydes, ikke var tilstrækkelig, ikke fundet det overflødigt at gjengtage Bestemmelsen. Desuden er det efter min Erfaring ikke rigtigt, at man nu kan gaae ud paa at fordele Byrden efter Folkemængden og ikke efter Hartkornet; man kunde snarere sige, at man ikke benytter nogen af de Maader, thi Reglementet foreskriver, som den ærede Rigsdagsmand veed, at man deler Stederne i Heelgaarde og Halvgaarde. Altsaa er der hverken Tale om personlige Byrder eller om Hartkorns Byrder, men Forordningen taler om Heelgaarde og Halvgaarde og forlanger det Dobbelte af en Heelgaard af hvad den fordrer af en Halvgaard. Disse Heel- og Halvgaarde have den Egenskab, at intet Menneffe i Danmark bestemt veed, hvad der er en Heel- eller Halvgaard. (En Stemme: Jo!) Ja, man siger Jo; Enhver har naturligtviis dannet sig sin Mening derom, men spørger man to Mænd om, hvad Meningen er, saa faaer man to forskellige Svar; og det er jo saagodtsom ingen Mening. Enhver veed det, men Enhver paa sin Maade, saa at egentlig Ingen veed det. Med